

JONAS ERIKSSON

FLER
ÖGONBLICK
som
SKAKADE
FOTBOLLEN

Bokförlaget Forum

TIDIGARE UTGIVNING:
Korthuset, med Anders Cedhamre, 2021
Ögonblick som skakade fotbollen, 2024

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Jonas Eriksson 2026

Omslag: Per Lilja

Omslagsfoto: Niklas Larsson, Bildbyrån

Omslagsbild: Shutterstock

Tryckt hos ScandBook

ISBN 978-91-37-16747-3

Första tryckningen

INNEHÅLL

Förord		s. 7
VM-ögonblick som skakade fotbollen		
VM 1930	Bollarna som avgjorde den första VM-finalen	s. 11
VM 1966	När de gula och röda korten fick sina färger	s. 29
VM 1982	Skammen i Gijón – fotbollens mörkaste 80 minuter	s. 45
VM 1986	Guds hand: världens mest omdiskuterade mål	s. 65
VM 1990	Världens tråkigaste match	s. 78
VM 1990	Linjemannens sista beslut	s. 90
VM 1991	Avspark mot fotbollens framtid	s. 103
VM 1994	Fotbollens ryska roulett: straffar	s. 119
VM 1999	Målfirandet som förbjöds	s. 135
VM 2002	De gyllene målens korta era	s. 152
VM 2006	Vem såg Zidanes skallning?	s. 167
VM 2010	När mållinjen fick kameraövervakning	s. 181
VM 2014	Spelaren som vann allt – utan att fuska	s. 196
VM 2018	VAR: fotbollens tre mest hatade bokstäver	s. 210
VM 2022	Fotbollens himmelska helvete: straffsparkstävlingen	s. 229
Andra ögonblick som skakade fotbollen		
	Målvakten som inte orkade hämta bollen	s. 252
 	Världens mest hatade domare – om publikens påverkan	s. 264
  	Lillfingret som avgjorde EM: om tidstillägg	s. 281
   	Hur pengarna tog över världsfotbollen	s. 291
    	Fotboll i krig och fred	s. 309

FÖRORD

JAG HAR SPELAT fotboll sedan jag var fem år, sett nästan alla matcher från de stora mästerskapen sedan jag fyllde åtta, varit på plats på fem världsmästerskap och sex Europamästerskap, varit domare sedan jag var 13 år, dömt närmare 1500 matcher varav 340 i Allsvenskan och 47 i Champions League, jobbat för Sveriges Television under snart åtta år och när sommarens VM i USA/Kanada/Mexiko inleds i juni 2026 blir det mitt åttonde mästerskap i studion.

Jag har alltid trott att jag verkligen kunde allt, att jag var en riktig expert som hade koll på fakta, detaljer och kuriosor.

Men jag hade fel, oerhört fel. Det visade sig inte minst när jag 2024 skrev första upplagan av den här boken.

Det fanns så mycket som jag inte hade koll på, situationer som jag varken kunde förklara eller förstå, och berättelsen bakom varför dagens fotboll ser ut som den gör.

Processen att skriva boken gjorde mig ännu mer intresserad av fotboll och efter första publiceringen har min nyfikenhet, lust och kärlek till själva sporten bara ökat.

Fotbolls-VM är en del av mitt liv, min uppväxt, min utveckling. Minnena av mästerskapen har tydliga tidsmarkörer där

jag utan undantag kan berätta var jag var när jag såg matcher-
na, hur jag mådde, vad som påverkade mig mest just då – och
hur jag upplevde fotbollen, på plats eller framför Tv:n

När VM 2026 började närma sig tänkte jag som en tränare:
borde jag inte göra som i en fotbollsmatch – alltså göra några
byten (av kapitel i mitt fall)?

Jag tänkte jag skulle fokusera ÄNNU mer på det alla snackar
om: fotbolls-VM. Jag ville lyfta fram spännande historier, hän-
delser och kopplingar som ännu inte berättats, från världens
största idrottsevenemang.

Så blev det – men ändå inte.

Tre nya, spännande kapitel om VM skrev jag. Men jag (och
förlaget) kunde inte välja bort några kapitel från första utgåvan
– så det blev i stället *Fler Ögonblick som skakade Fotbollen*, men
med ett tydligt VM-fokus.

Totalt 15 kapitel från VM 1930 fram till VM 2022. Plus fem
lite fristående kapitel om fotboll, men inte nödvändigtvis
kopplade till ett specifikt mästerskap.

Det här är inte bara en bok om VM genom åren, och om
händelser på planen. Det är också en resa längs de mästerskap
och människor som format sporten.

Jag känner mig som en fotbollens Forrest Gump, som reser
runt och är med överallt där ögonblicken inträffar. En del av
dem från mina egna 18 år i världsfotbollen, andra från läktaren.
Eller så har jag träffat personer som varit med när historien har
skapats, när ögonblick har inträffat.

Min bok är skriven för alla som vill lära sig lite mer om
fotboll, VM, och världen. För dig som vill bli lite smartare,
kunna agera expert och briljera lite mer nästa gång du träffar
dina vänner.

För vem vill inte lära sig när under ett världsmästerskap som
risken för en supporter att få hjärtinfarkt ökar drastiskt? Eller

få koll på vilken som egentligen var världshistoriens tråkigaste match? Eller hur de gula och röda korten fick sina färger?

Och erkänn – lite nyfiken blir du på varför du absolut inte får gå på toaletten inför en straffsparkstävling, speciellt inte under fotbolls-VM?

Stort tack till alla som hjälpt mig med arbetet av boken och denna nya utgåva. Ingen nämnd och ingen glömd – förutom Mx3.

Trevlig läsning!

Sigtuna våren 2026

Jonas Eriksson

BOLLARNA SOM AVGJORDE DEN FÖRSTA VM-FINALEN

*Ögonblick: Bollbytet i halvtid i VM-finalen mellan
Uruguay och Argentina den 30 juli 1930.*

NÄR FÖRSTA HALVLEK av VM-finalen 1930 avklarats leder bortalaget och ärkerivalen Argentina över hemmanationen Uruguay med 2–1.

Ändå råder panik i det argentinska omklädningsrummet. ”Om vi vinner det här kommer publiken att riva oss i stycken”, konstaterar backen José Della Torre inför sina lagkamrater. Stämningen på Estadio Centenario var galen.

Under halvtidsvilan kunde argentinarna fundera över vad som skulle hända om de vann matchen, men det fanns också en annan, stor sak att hantera redan när andra halvlek skulle börja.

Bollarna.

I första halvlek hade man använt Argentinas boll, men nu var det andra halvlek och nu skulle Uruguay få använda sin boll. Det hade lagen kommit överens om. Och det var sannolikt ytterligare en fördel för hemmanationen.

Att bestämma vilken boll matcherna skulle spelas med var ett av många problem när VM-historien tog sina första steg. En historia med många spännande och konstiga detaljer för oss som vant oss vid en extremt kontrollerad och förutsägbar proffsfotboll.

Om beslutet att spela VM i Qatar 2022 har det sagts mycket, och lämpligheten, ärligheten i omröstningen och tilldelningen av mästerskapet har diskuterats i oändlighet. Så var det däremot inte 1930. För Uruguay var i slutändan det enda landet som ville arrangera VM. Alla andra kandidater drog sig ur, däribland Sverige.

För Uruguay var det självklart att arrangera mästerskapet av två anledningar. Dels att det 1930 var hundra år sedan landet fick sin första politiska grundlag, dels att man var en verklig supermakt inom fotbollen efter att ha vunnit OS i Amsterdam två år tidigare och även OS i Frankrike 1924.

Fifa hade planerat en turnering för hela världen, ett världsmästerskap, under flera år. En turnering som inte skulle infalla under OS, och som inte arrangerades tillsammans med internationella olympiska kommittén. Därför bjöds alla Fifas länder in att delta i turneringen, med uppmaningen att anmäla sig senast den 28 februari 1930.

Turneringen planerades för 16 lag, men när deadline passerats hade endast elva nationer anmält sig. Därför behövdes det inte något kval som föregick själva turneringen, utan alla som ville fick vara med.

Till slut deltog 13 lag i turneringen – sju från Sydamerika, fyra från Europa och två från Nordamerika. Trots att fotbollen var utvecklad i Europa vid den här tiden var det få lag som valde att delta. Den långa, dyra och svåra resan var en anledning, en annan var de svåra ekonomiska tiderna.

Efter den stora finanskrisen hösten 1929 låg massarbetslöshet och politisk oro som en blöt filt över hela världens ekonomi. Många spelare vågade helt enkelt inte lämna sina hemländer och arbeten under två till tre månader med risken att vara arbetslösa vid hemkomsten. En ytterligare faktor var att några av de europeiska länderna av olika principiella skäl helt enkelt vägrade att resa till just Sydamerika.

England tyckte att turneringen var under deras värdighet. Dessutom bråkade man vid tillfället med Fifa och fick därför formellt inte vara med. Danmark och Tyskland sa nej eftersom de tyckte att bara amatörer skulle delta och de kände skepsis mot att det fanns spelare som var proffs med i turneringen. Och i Österrike och Spanien var det klubbarna som vägrade att släppa iväg sina spelare under 2–3 månader under säsongens början.

När tiden för anmälan hade gått ut var det så illa att inga europeiska nationer hade anmält sig. Paniken spred sig hos Fifa. Den dåvarande presidenten, fransmannen Jules Rimet, ingrep och såg på olika sätt till att fyra nationer ändå anmälde sig: Belgien, Frankrike, Rumänien och Jugoslavien. Men det var motvilligt.

I Rumänien klev kung Carol II personligen in, tog ut spelarna som skulle delta och förhandlade med deras arbetsgivare för att försäkra att spelarna skulle ha kvar sina jobb även efter mästerskapet. De flesta rumänska spelarna arbetade för ett engelskt oljeföretag, vilket hade hotat arbetarna med uppsägning om de valde att skippa jobbet för att spela VM. Men kungen var bestämd, det sägs att han hotade företaget med att stänga ner deras verksamhet i landet om inte spelarna fick tre månaders betald ledighet.

Det franska landslaget reste till Uruguay, övertalade av landsmannen Rimet. Men den stora stjärnan Manuel Anatól och förbundskaptenen Gaston Barreau gav inte med sig och valde att stanna hemma. Det ledde till att Rimet följde med på resan, med dubbla hattar. Han reste till VM både som Fifa-president och som förbundskapten för det franska landslaget.

Resan dit skedde såklart inte med något specialchartrat flyg som nu för tiden. Det var båt som gällde, ett italienskt fartyg vid namn *S/S Conte Verde* skulle hämta upp respektive landslag på olika platser i Europa.

Rumänien klev ombord den 20 juni i Genua, Frankrike klev på vid franska Rivieran några dagar senare och Belgien steg ombord i Barcelona ytterligare någon dag senare. Jugoslavien hade bestämt sig för att spela VM så sent att det inte fanns några platser kvar på *Conte Verde*. Det medförde att laget istället fick åka med en postbåt till Uruguay och ankomma några dagar senare.

Egypten skulle också ha varit med båten till Montevideo och VM 1930. Men de stoppades av vädret. En storm i Medelhavet försenade egyptierna ett dygn och av den anledningen missade de *Conte Verdes* avresa mot Sydamerika och fick istället för en plats i VM be om ursäkt och meddela sitt återbud via telegram – varvid mästerskapet fick ett lag mindre.

Med på resan över Atlanten fanns som sagt Fifa-presidenten Rimet, som i en låst väska även hade med sig VM-pokalen, liksom tre europeiska domare: belgarna John Langenus och Henri Christophe och fransmannen Georges Balvay.

På vägen mot Sydamerika stannade fartyget i Lissabon, på Madeira och Kanarieöarna innan det gick ut på öppet hav mot Brasilien som första stopp. Den 29 juni ankom *Conte Verde* till Rio de Janeiro, där det brasilianska landslaget anslöt, och den 4 juli 1930, nio dagar före turneringens början, ankom landslagen till Montevideo.

Under den långa resan på dryga två veckor hade spelarna försökt genomföra lite olika fysiska aktiviteter på däck. Men det hade gått så där, berättade de efteråt. Det hade blivit mycket vila och stillasittande i väntan på att komma fram.

”Vi snackade ingen taktik eller fotboll. Vi sprang runt på däck, och under däck kunde vi stretcha, hoppa, springa uppför trappor eller träna styrka. Eller hänga i swimmingpoolen vilket vi gärna gjorde tills det blev för kallt. Det kändes som semester, vi förstod inte det äventyr som vi stod inför”, berättade VM-historiens förste målskytt, fransmannen Lucien Laurent.

Om de europeiska lagen hade haft en lång resa var det ingenting jämfört med det mexikanska landslaget. De reste från Veracruz till Havanna, bytte båt, reste norrut till New York där de stannade några dagar och sedan söderut igen till Montevideo, via stopp på Bermuda, i Rio och Santos. Det tog totalt 26 dagar innan de kom fram till den uruguayanska huvudstaden.

Och inte heller för de sydamerikanska lagen var resan enkel. För peruanerna tog det elva dagar från Lima till Montevideo, och för Bolivia blev det ännu värre. Laget hamnade mitt i en statskupp och revolution och kunde inte anlända till Montevideo förrän två dagar före första matchen.

Väl på plats i Uruguay fortsatte kaoset. För alla. Sex veckors konstant regn hade försenat bygget av världens då näst största stadium – Estadio Centenario. Det medförde att de nio inledande matcherna inte kunde spelas där som planerat utan fick spelas på mindre arenor i huvudstaden.

Det finns en rad berättelser från turneringen som man kan skratta åt i efterhand. Källorna är ibland svåra att kontrollera, men det finns en del guldkorn som samstämmigt pekar på händelser som känns rätt udda idag.

För Bolivia blev det en minnesvärd turnering där det gick allt annat än bra. Inför första matchen mot Jugoslavien den 17 juli 1930 ställde laget upp sig för den lagbild som redan då var tradition före avspark. I sitt specialgjorda matchställ hade de, i brist på medföljande supportrar, försökt få lite extra hyllning och stöttning från hemmanationen Uruguay. Därför hade de bestämt sig för att sy och trycka upp speciella matchtröjor med elva bokstäver på lika många bröst.

Bokstäverna var inställsamma och servila: VIVA URUGUAY. Alltså ”Leve Uruguay”.

Problemet var att före den första matchen när de skulle ta den traditionella lagbilden så saknades en av de spelare som

hade fått U upptryckt på bröstet. Det gjorde att den lagbild som skulle hylla spelarna istället, i alla fall för de med kunskap i engelska, framstod som en smula humoristiskt: VIVA URUGAY.

Bolivia gjorde sig också känt i turneringen för att alla spelare bar basker på huvudet under matcherna. Vad det berodde på är oklart. Vissa hävdar att det handlar om att bollarna på den tiden var så pass hårda att det gjorde ont att nicka, och att baskern minskade smärtan.

Bolivia förlorade sina båda matcher och reste hem med noll poäng och 0-8 i målskillnad.

När man ser bilder från mästerskapet sticker det även ut att domarna var klädda i svart kostym och slips. Snyggt och stilrent, men trots den oklanderliga klädseln diskuterades det under och efter mästerskapet en hel del om domarnas insatser och kontroversiella beslut. Precis som idag.

Totalt deltog 15 domare i mästerskapet, varav sex var från hemmanationen Uruguay. För att eliminera alla skillnader avseende spelregler blev domarna inbjudna till ett möte för att reda ut spelreglerna före den första matchen. Det fick ett blandat resultat.

Den brasilianske domaren Almeida Rêgo blåste till exempel av matchen mellan Argentina och Frankrike sex minuter för tidigt – exakt när den franske anfallaren Marcel Langiller kommit helt fri mot det argentinska målet. Tumult uppstod, argentinarna var snabba av planen, och först efter en bra stund blev domare Rêgo överbevisad om att han gjort fel och tvingades då kalla ut spelarna (som redan lagt sig i badkaret) för att spela de sista minuterna.

En annan ifrågasatt situation var när den bolivianska domaren Ulises Saucedo dömde tre straffsparkar i matchen mellan Argentina och Mexiko. Besluten är ju svåra att diskutera

i efterhand, utan tillgång till bilder, men antalet straffar är anmärkningsvärt. Det är faktiskt än idag det högsta antalet straffar som dömts under en VM-match i historien – ett rekord som delas med bland annat VM-finalen i VM 2022 mellan Argentina och Frankrike.

Men det som verkligen sticker ut är att Saucedo inte bara var domare i turneringen, utan även förbundskapten för Bolivia. Så dagen efter att ha dömt var han på samma arena coach för sitt Bolivia mot Brasilien. Och han var inte den enda domaren som även var förbundskapten. Även den rumänske förbundskapten Constantin Rădulescu dömde matcher i turneringen.

”Ska sanningen fram om domarna så har det inte funnits en enda bra insats så här långt”, skrev en lokal tidning i Uruguay en bit in i turneringen.

Om ett lag gjorde sig känt för att spela tufft i turneringen var det Argentina. De var inblandade i det mesta som hände. På kvällen före den första matchen, den 14 juli, hölls hela det argentinska landslaget vaket av den stora franska befolkningen i Montevideo som firade sin nationaldag, både högljutt och sent.

Dagen efter tog Argentina ut sin ilska och aggression i matchen mot Frankrike. Först sparkades turneringens första målskytt, Lucien Laurent, ner så brutalt att han mer eller mindre inte kunde röra sig resten av matchen. Därefter tacklade Argentina den franske målvakten så tufft att han redan efter tjugo minuter tvingades lämna planen för gott.

Efter segern mot Frankrike hotade argentinarna sedan med att lämna turneringen. Anledningen var det aggressiva beteendet de fått utstå av de uruguayanska fansen som kastade stenar mot dem efter matchen. Men efter ett personligt ingripande från Uruguays president valde laget att stanna. Politik och idrott hörde ihop, redan 1930.

Mot Chile, i den sista matchen i gruppspelen, tvingades polisen kliva in efter slutsignalen för att stoppa ett stort slagsmål mellan alla spelare. Det slutade med att Argentinas landslag var så impopulära att deras hotell fick ha dygnet runt-bevakning av polisen för att garantera spelarnas säkerhet.

Men spela fotboll, det kunde argentinarna. Och efter tre raka segrar i gruppspelen var det dags för semifinal mot USA. Det blev en match som är både ökad och ikonisk i VM-historien – i alla fall om man gillar dråpliga situationer och extremt tufft spel. Och återigen var det argentinarna som spelade på gränsen. År 1930 var det inte tillåtet med avbytare eller ersättare, och det var en regel som argentinarna verkligen tog fasta på och utnyttjade maximalt.

Sju minuter in i matchen tacklades den amerikanske målvakten Jimmy Douglas så illa att han tvingades utgå med en allvarlig knäskada. Fem minuter senare attackerades, eller överfölls, den amerikanske backen Ralph Tracy fullt. Det var så illa att han bröt benet. Tracy försökte ändå spela vidare, och lyckades hålla ut till halvtid då smärtan blev för stor.

USA lyckades såklart aldrig komma i kapp med nio spelare mot elva. Lägg till att amerikanen Andy Auld dessutom fick en sprucken läpp och fyra tänder utslagna och ytterligare en spelare fördes till sjukhus efter matchen med skador i magen så är det inte speciellt svårt att förstå varför Argentina vann matchen med komfortabla 6–1.

Det mest dråpliga i matchen stod nog den amerikanska fysicoachen Jack Coll för. Om han rusade in på planen för att behandla en spelare eller konfrontera domaren vet vi inte. Men vad samstämmiga källor säger är att Coll halkade i det blöta gräset och av misstag krossade den flaskan med kloroform som han hade i fickan för att kunna ge spelare med allvarliga skador smärtlindring. Coll blev medvetlös av ångorna från kloroformen och fick själv bäras ut på bår.

I den andra semifinalen vann Uruguay med samma siffror, 6-1, mot Jugoslavien. Det var upplagt för tidernas första VM-final, den 30 juli 1930 – en match och två motståndare som turneringen förtjänade, men som polisen fruktade. Uruguay mot Argentina. Lillebror mot storebror.

Med fanatiska hemmasupportrar som hade vittring på en tredje stor titel på lika många försök och ett första VM-guld. Allt mot ärkerivalen, de fulspelande och fuskande Argentina som trots bortaplan inte skulle sakna supportrar. Som en armada seglade tusentals båtar från Buenos Aires till Montevideo över Rio de la Plata dagarna före matchen medan de ombord vrålade: ”Argentina si! Uruguay no! Seger eller död!”

Men alla båtar kom inte fram. I alla fall inte i tid. Mer än 15 000 personer som reste från Buenos Aires på en större ångbåt för att heja fram sitt landslag i VM-finalen kom inte fram. Båten körde nämligen vilse i tjock dimma och ankom till Montevideo först dagen efter finalen.

Det sägs även att över 90 000 åskådare trängde in sig på Estadio Centenario för finalen. Supportrar fick rådet att komma dit åtskilliga timmar före matchen eftersom alla skulle visiteras före avspark i en ambition att hålla fyrverkerier och vapen borta från arenan.

Jag har själv haft förmånen att döma på Estadio Centenario. Det var i samband med att Uruguay kvalificerade sig för VM 2014 efter en avgörande match mot Jordanien. Den kvällen i november 2013 sades det vara 62 000 åskådare på arenan, att det var utsålt till sista sittplats. Men det kändes som om det var betydligt fler på plats, och när vi frågade en av de lokala arrangörerna om det verkligen stämde, berättade han att alla militärer, poliser och folk som jobbade statligt kom in gratis om de kom dit i uniform, och att de inte räknades in i de officiella publiksiffrorna. Förmodligen var det närmare 90 000 åskådare på plats även denna kväll – precis som vid VM-finalen 1930.

Estadio Centenario är en häftig arena, kanske den mäktigaste jag dömde på under min internationella karriär. Trots att det är långt från planen till läktaren och att det saknas tak på stora sektioner, är det något speciellt med arenan. Det höga oförklarliga tornet på ena kortsidan, de galna supportrarna, de långa och trånga gångarna, de slitna omklädningsrummen som snudd på aldrig har renoverats, museet i samma byggnad som arenan och den (senare ditställda) fullständigt orimliga telefonkiosk som finns i ena hörnet av planen, vid den assisterande domaren. ”Det är ett fotbollstempel”, konstaterade Fifa-presidenten Jules Rimet stolt före finalen.

Enligt uppgift togs finaldomaren ut endast tre timmar före avspark av rädsla för att han skulle bli attackerad eller utsättas för påtryckningar från supportrarna. Det blev till slut belgaren John Langenus som fick uppdraget. 39-åringen var en erfaren domare som tidigare bland annat hade dömt OS 1928.

I VM hade han tidigare dömt tre matcher och gjort ett bra jobb. Men det viktigaste var nog att han var från en neutral kontinent, Europa, och inte hade några kopplingar till de lag som spelade finalen. Skulle någon klara av det extrema uppdraget, var det han.

Det sägs att det inte bara var med glädje och stolthet som Langenus accepterade uppdraget några timmar före avspark. Han ställde två villkor på Fifa. Dels att han och linjemannen, Costel Rădulescu (som också var förbundskapten för redan utslagna Rumänien) garanterades eskort därifrån efteråt av ridande polis, dels att det skulle finnas ett skepp redo att lämna Montevideo inom en timme efter matchen, om det skulle behövas av säkerhetsskäl.

Fifa accepterade Langenus krav, men det fanns fortfarande ett problem kvar innan finalen kunde blåsas i gång. Och det problemet verkade låst och olösligt.

Ja, det var ju det där med bollarna. Lagen kunde inte alls komma överens om vilken boll de skulle spela med.

Vid den här tiden fanns det ingen officiell boll från Fifa som alla matcher spelades med. Eller någon regel om att det var hemmanationen som bestämde vilken boll som skulle användas i matcherna. Alla lag hade sin egen boll och deras egenskaper och kvalitet kunde skilja sig enormt mycket åt.

Hemmalaget hade en boll (T-Model) och argentinarna hade en annan (Tiento). Gemensamt för bollarna var att de var handsydd, vilket gjorde att även olika bollar av samma märke kunde ha olika egenskaper. Dessutom hade de en tendens att bli betydligt tyngre i regnväder, vilket det var gott om under VM-turneringen i Uruguay.

Den här dagen i Montevideo hade hatet och misstänksamheten byggts upp så mycket mellan nationerna att minsta beslut var känsligt – att komma överens om vilken boll man skulle spela med var inte att tänka på. Båda lagen insisterade på att spela med sin boll under hela matchen, och definitivt inte den som motståndarna föreslog.

Det var där som domare Langenus gjorde sitt första diplomatiska ingripande för dagen. För när det nästan verkade som om det inte skulle bli någon final alls, föreslog han en lösning som alla accepterade: Argentinas boll skulle användas under första halvlek och Uruguays boll under andra halvlek. Det verkade bli match, trots allt.

Hemmanationen hade också andra problem före finalen. Förstamålvakten hade fått lämna truppen efter att ha gjort ett förbudet och nattligt besök hos sin fru. Dessutom var deras bästa anfallare sjuk och de hade därför tvingats kalla in en ersättare, Héctor Castro, som var mest känd och igenkänd för att han bara hade en arm efter en sågolycka som ung.

Svagheterna märktes under första halvlek. Gästerna från Argentina var bättre på det mesta, och 2-1 var fullt logisk.

Men nu väntade alltså det på förhand uppgjorda bollbytet. Uruguay skulle få spela med sin T-modell, importerad från England och tillverkad i Aldershot.

Den argentinska bollen från första halvlek var av mer traditionell modell, betydligt mindre och även lättare än den tyngre uruguayanska bollen. Bollen gick under namnet Tiento, spanska för tillslag, hade 12 rektangulära paneler och var producerad i Skottland – även om det argentinska landslaget hade tagit med den från Buenos Aires.

Hemmalaget kunde nu spela på ett annat sätt än under den första halvleken när gästerna hade valt boll.

Det därför helt logiskt att Uruguay under andra halvlek blev bättre och bättre, tog över mer och mer av matchen och gjorde 2–2 i 62:a minuten och tio minuter senare tog ledningen med 3–2. Och så alldeles före full tid gjorde den hastigt inkallade Héctor Castro 4–2 och firade såklart med att lyfta sin enda arm i luften.

Uruguay var historiens första världsmästare i fotboll, och när Langenus blåste av matchen blev det en planinvasion som sällan skådats vare sig förr eller senare. Belgaren var livrädd för våldsamerheter från det förlorande laget eller deras supportrar och såg sin chans att gömma sig bland de tusentals främlingarna som invaderade planen. Han gjorde en snygg och snabb flykt från planen ner i omklädningsrummet och sedan direkt vidare till hamnen där *S/S Duilio*, en italiensk atlantkryssare, låg och var redo att transportera honom till Europa.

Fifa-presidenten Rimet var överlycklig efter finalen och konstaterade att ”det var en tuff match för starka och hälsosamma män”. Han fick äran att dela ut pokalen som han haft med sig i sin resväska över Atlanten till de första världsmästarna i fotboll. Samma pokal uppkallades sedan efter honom: Coupe Jules Rimet.